ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟ ΘΕΟ



«ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων ..... ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν
γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου,
θανάτου δὲ σταυροῦ (πρὸς Ἐφεσίους, β' 6,8)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ὑποταγή στόν Θεό

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Σειρά:
«Ἀναβαθμοί» ἀριθμ. 6

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-4-3

Καισαριανή 2008

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 13-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ὑποταγή στόν θεό

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ὁ φυσιωμένος ἀπό τόν ἐγωϊσμό του ἄνθρωπος ἀπέρριψε τόν Κύριο Του καί Δημιουργό Του ἐπιθυμώντας νά ζήσει ἐλεύθερος καί ἀνεξάρτητος. Αὐτό ὅμως δέν ἐπιτεύχθηκε ἐπειδή νικήθηκε ἀφοῦ ἀπέρριψε ἀσύνετα τόν Θεό καί ὑποτάχθηκε στήν ἁμαρτία κατά τόν ἀπόστολο Πέτρο *«ᾧ γάρ τις ἥττηται τοῦτο καί δεδούλωται»* (Β΄ Πέτρου β΄ 19). Ἔτσι ὅμως ἐχωρίστηκε τοῦ Θεοῦ, καί ἐξέπεσε τῆς μετ᾽ Αὐτοῦ κοινωνίας.



Πρός διόρθωση καί ἀποκατάσταση καί ἐπαναφορά του στήν κοινωνία μέ τόν Θεό μία ὁδός δείκνυται, ἕνας τρόπος ὑπάρχει, νά ὑποταχθεῖ ἐλεύθερα στό Θεό καί νά ἀποδεχθεῖ τό ἅγιο θέλημά Του.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ἀναλύει τήν πνευματική κατάσταση τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί περιγράφει τίς τραγικές διαστάσεις καί συνέπειες της ὡς ἑξῆς:

«Οὐκ οἴδατε ὅτι, ᾧ παριστάνετε ἑαυτούς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην; χάρις δέ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δέ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς, ἐλευθερωθέντες δέ ἀπό τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. ἀνθρώπινον λέγω διά τήν ἀσθένειαν τῆς σαρκός ὑμῶν. ὥσπερ γάρ παρεστήσατε τά μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καί τῇ ἀνομίᾳ εἰς τήν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τά μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν. ὅτε γάρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ· τίνα οὖν καρπόν εἴχετε τότε ἐφ᾽ οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τό γάρ τέλος ἐκείνων θάνατος. νυνί δέ ἐλευθερωθέντες ἀπό τῆς ἁμαρτίας δουλωθέντες δέ τῷ Θεῷ ἔχετε τόν καρπόν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τό δέ τέλος ζωήν αἰώνιον. τά γάρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τό δε χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωή αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Πρός Ρωμαίους στ΄ 16-23).

Ἡ ἐλεύθερη ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό προβάλλεται ἀπό τήν ἁγία Γραφή, ὥστε νά γίνει στάση ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Α) Ἡ ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό παραγγέλλεται ἀπό τούς λόγους τῆς ἁγίας Γραφῆς

Ὁ Ψαλμωδός συμβουλεύει καί προτρέπει τόν ἄνθρωπο νά ὑποταχθεῖ στό ἅγιο θέλημα τοῦ Κυρίου ἱκετευτικά· ἰδιαίτερα νά μήν ἀγανακτεῖ ὅταν θριαμβεύουν οἱ κακοί *«ὑποτάγηθι τῷ Κυρίῳ καί ἱκέτευσον αὐτόν· μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευοδουμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν»* (Ψαλμοῦ λστ΄ (λζ΄) 36,7).

Ἡ ὑποταγή ὀφείλεται σ᾽ ἕναν παντοδύναμο Κύριο πού προστατεύει τούς δίκαιους καί παραμένει ὁ Κύριος τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὅπως δηλοῦται στόν ἐν συνεχείᾳ ψαλμικό στίχο *«ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίψει καί συνθλάσει ὅπλον καί θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί»* (Ψαλμοῦ με΄ (μστ΄) 10).

Αὐτό τό μυστήριο τῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας ἀπό τόν Θεό παραμένει ἀσύλληπτο καί ἀνεξερεύνητο ἀπό τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἀσεβεῖς ἄνθρωποι στεροῦνται ὑπακοῆς. Ὁ σοφός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σχολιάζει τήν ἀσύνετη συμπεριφορά τοῦ ἀνυπάκουου στόν Θεό Πατέρα ἀνθρώπου, ὅτι ἐνῶ μέ τήν ἀφροσύνη του καί τόν ἐγωϊσμό του καταστρέφει μόνος του τήν ζωή του στήν συνέχεια κατηγορεῖ τόν Θεό ὅτι Αὐτός εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ταλαιπωρία του. *«Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμαίνεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, τὸν δὲ Θεὸν αἰτιᾶται τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ»* (Παροιμιῶν ιθ΄ 3).

Στήν προσευχή, πού μᾶς ἐδίδαξε ὁ Κύριος ζητᾶμε ἀπό τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα μας *«ἐλθέτω ἡ βα-*

σιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθαίου στ΄ 10). Ζητᾶμε νά ἐπικρατήσει τό θέλημα Του καί ἐμεῖς νά τεθοῦμε κάτω ἀπό αὐτό μέ τήν ἐλεύθερη ὑπακοή μας.

Β) Τήν ὑποταγή στόν Θεό ἐκδηλώνουμε μέ τούς ἑξῆς τρόπους:

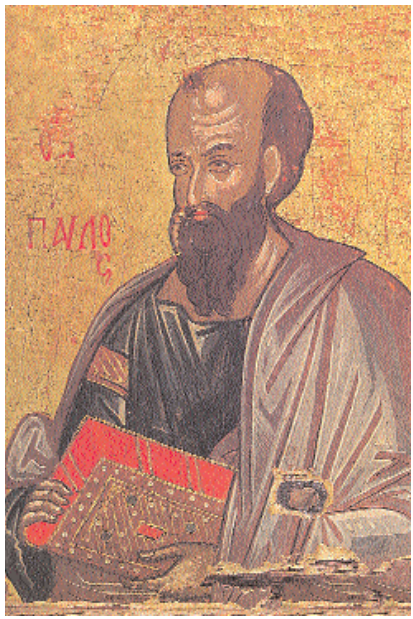
α) Μέ τήν ὑποταγή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ



Ὁ Προφήτης καί Βασιλιάς Δαυΐδ ἐκδήλωσε τήν ὑποταγή του στό θέλημα τοῦ Κυρίου σέ μία κρίσιμη γιά ἐκεῖνον περίσταση, ὅταν ἐγκατέλιπε τήν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων μαζί μέ τό Ἰσραηλιτικό λαό καί πῆρε μαζί του τήν κιβωτό τῆς Διαθήκης, δηλαδή τόν κινητό ναό τοῦ Θεοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πρό τῆς ἀπειλῆς ἀπό τούς ἐπαναστάτες μέ πρῶτον τόν υἱό του Ἀβεσσαλώμ, πῆρε τήν ἀπόφαση καί διέταξε νά ἐπιστρέψουν τήν κιβωτό τῆς Διαθήκης στήν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων μέ τήν σκέψη, ὅτι ἄν μέ εὐνοήσει ὁ Κύριος καί δέν κυριευθεῖ ἡ πόλη ἀπό τόν Ἀβεσσαλώμ καί τούς ἐπαναστάτες θά μέ ξαναφέρει στήν πόλη καί

θά μέ ἀξιώσει νά δῶ τήν κιβωτό καί τό ἁγιαστήριο. Ἂν ὅμως ἀποφασίσει ν᾽ ἀποσύρει τήν εὔνοια Του ἀπό μένα, τότε ἐγώ εἶμαι στή διάθεση Του, ἄς μέ κάνει, ὅ,τι θέλει *«καὶ ἐὰν εἴπῃ οὕτως· οὐκ ἠθέληκα ἐν σοί, ἰδοὺ ἐγώ εἰμι, ποιείτω μοι κατὰ τὸ ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ»* (Β΄ Βασιλειῶν ιε΄ 26).

β) Μέ τήν ὑποταγή μας στό κυρίαρχο θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στήν ἐκτέλεση τῶν σχεδίων του



Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τήν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ παντοδύναμου καί κυβερνήτη Θεοῦ στήν ζωή μας, τήν ὁποία ὀφείλουμε νά δεχόμαστε μέ ἐλεύθερη ὑποταγή ἔχοντες τήν πεποίθηση, ὅτι κι ἄν ἀκόμη δοκιμαζόμαστε ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ στό τέλος θά ἔλθει ἡ χαρά τῆς δόξας ἀπό τήν ὑποταγή. *«Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας οὕτως; ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;»* (Ρωμαίους θ΄ 20-21).

γ) Στήν προσδοκία τοῦ θανάτου

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦταν προετοιμασμένος καί ἀποφασισμένος νά θυσιάσει καί τήν ζωή του γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ. Γι᾽ αὐτό δέν δίστασε νά ἀποστομώσει τούς χριστιανούς τῆς Καισαρείας, οἱ ὁποῖοι ἐκόπτοντο καί θρηνοῦσαν, ὅταν πληροφορήθηκαν ἀπό τόν Προφήτη Ἄγαβο, ὅτι ὁ ἀπόστολος θά συλλαμβανόταν στά Ἱεροσόλυμα καί θά παραδιδόταν ἀπό τούς Ἰουδαίους στούς Ρωμαίους γιά νά θανατωθεῖ. Ἀπάντησε: *«Τί ποιεῖτε κλαίοντες καί συνθρύπτοντές μου τήν καρδίαν; ἐγώ γάρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλά καί ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλήμ ἑτοίμως ἔχω ὑπέρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»* (Πράξεων κα΄ 13).

Αὐτό τό ὑψηλό φρόνημα ἐκφράζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει, ὅτι οἱ πιστοί δέν χάνουμε τό θάρρος μας ἀπό τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, διότι ἐνῶ σωματικά βαδίζουμε πρός τόν θάνατο ἡ ψυχή μας ὅμως ἀνυψώνεται καί ζωοποιεῖται ἀπό τήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού μᾶς δίνεται ὡς δῶρο γιά τήν ὑποταγή μας στό θέλημα τοῦ Κυρίου. *«Διό οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ᾽ εἰ καί ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ᾽ ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρᾳ καί ἡμέρᾳ»* (Β΄Κορινθίους δ΄ 16).

Ἡ ὑποταγή μας λαμβάνει ἐσχατολογική προοπτική πού δηλώνεται καί στούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου: *«Οἴδαμεν γάρ ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομήν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Β΄ Κορινθίους ε΄ 1).

δ) Παράδειγμα τελείας ὑποταγῆς στό θέλημα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ Ἰώβ

Αὐτός δέχθηκε ἀδιαμαρτύρητα, χωρίς γογγυσμό, κτυπήματα, τά ὁποῖα ὅμως δέν κλόνησαν τήν πίστη του στόν παντοδύναμο Κύριο οὔτε τόν ὁδήγησαν νά ἐξεγερθεῖ κατά τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τήν ἀπώλεια τῶν παιδιῶν του καί τῶν ἀγαθῶν του εἶπε: «*Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἰώβ α΄ 21).

ε) Στήν παιδεία τοῦ Θεοῦ

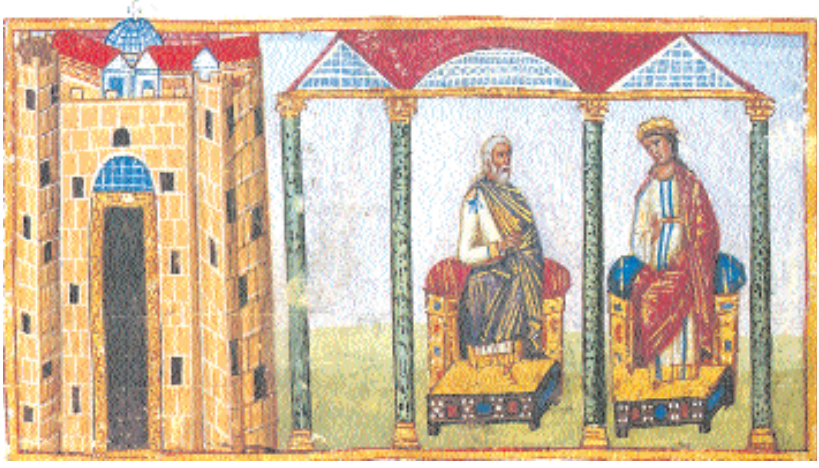
Σ᾽ αὐτή ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος δείχνοντας τήν ἀξία της καί τό μεγαλεῖο της.

«*Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί. εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτὰς καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων καὶ ζήσομεν; οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς*

ἐπαίδευον, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ. πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης. Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε, καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον» (Ἑβραίους ιβ΄ 4-13).

στ) Στίς σωματικές θλίψεις καί ἀσθένειες

Ὅταν ὁ πόνος ἀπό δοκιμασίες καί πειρασμούς τῆς ζωῆς μᾶς πνίγει ἄς θυμώμαστε τήν ὑποταγή τοῦ Ἰώβ στό θέλημα τοῦ Κυρίου *«ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπό προσώπου Κυρίου καί ἔπαισε τόν Ἰώβ ἕλκει πονηρῷ ἀπό ποδῶν ἕως κεφαλῆς καί ἔλαβεν ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·*



ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ..... ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἵνα τί ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; Εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ τοῖς χείλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ» (Ἰώβ β΄ 7-10).

Γ) Ἐλατήρια πού μᾶς ὠθοῦν στήν ὑποταγή μας στόν Θεό

α) Ἡ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ

Ἡ ἁγία Γραφή περιγράφει μέ ζωηρές εἰκόνες καί ἐξυμνεῖ τήν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ ὅπως π.χ.

«Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς. ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίψει καὶ συνθλάσει ὅπλον καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί. σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ» (Ψαλμοῦ με΄ (μστ΄) 45 9-11).

«Καὶ ἄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν. τίς οὐ μὴ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὅσιος, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν» (Ἀποκάλυψεως ιε΄ 3-4).

β) Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Τό μέγεθος τῆς ἀσύγκριτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἀνθρώπους ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης ὁ Ἰωάννης στό Εὐαγγέλιο του μέ τήν φράση *«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάννου γ΄ 16).

Αὐτή τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑμνεῖ καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ δὲ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσῳσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσῳσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται. αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν» (Ἐφεσίους β΄ 4-10).

γ) Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ

Τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐξυμνοῦν οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως καί τοῦ εὐαγγελίου στό οὐράνιο θυσιαστήριο *«Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναί,*

Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου» (Ἀποκάλυψεως ιγ΄ 7).

Μέ συντριβή ἐξομολογοῦνται οἱ Ἰσραηλίτες τίς ἁμαρτίες τους καί διακηρύσσουν τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ παρά τίς συμφορές πού πέρασαν. Ἐπιρρίπτουν γι᾽ αὐτές τίς εὐθύνες στήν πολιτική, πνευματική ἡγεσία τους *«καὶ σὺ δίκαιος ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις ἐφ᾽ ἡμᾶς, ὅτι ἀλήθειαν ἐποίησας, καὶ ἡμεῖς ἐξημάρτομεν, καὶ οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καὶ οἱ ἱερεῖς ἡμῶν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν οὐκ ἐποίησαν τὸν νόμον σου καὶ οὐ προσέσχον τῶν ἐντολῶν σου καὶ τὰ μαρτύριά σου, ἃ διεμαρτύρω αὐτοῖς»* (Νεεμίου θ΄ 33-34).

δ) Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ

Ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ φανερώνουν τήν σοφία Του κατά τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

«Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν, ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ. Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!» (Ρωμαίους ια΄ 32,33).

Μόνο μέ τό πνεῦμα τῆς σοφίας Του πού Ἐκεῖνος μᾶς δίνει μποροῦμε νά ἐννοήσουμε τίς σωστικές ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ *«ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ὑμῶν εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστιν ἡ ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ*

τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφεσίους α΄ 17-23).

ε) Ἡ πίστη μας στό Θεό

Ἀκόμη κι ὅσοι ὑποφέρουν ὀφείλουν νά ὑπακούσουν μέ ἐμπιστοσύνη στό Θεό Πατέρα.

«*Ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν ἀγαθοποιΐᾳ*» (Α΄ Πέτρου δ΄ 19).

στ) Ἡ δική μας ἁμαρτωλότητα

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει τήν ἁμαρτωλότητα του τότε κινεῖται πρός ὑποταγή τοῦ Θεοῦ.

«*Τί γογγύσει ἄνθρωπος ζῶν, ἀνὴρ περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ;*» (Θρήνων Ἱερεμίου γ΄ 39).

«*Ὀργὴν Κυρίου ὑποίσω, ὅτι ἥμαρτον αὐτῷ, ἕως τοῦ δικαιῶσαι αὐτὸν τὴν δίκην μου· καὶ ποιήσει τὸ κρίμα μου καὶ ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς. ὄψομαι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ*» (Μιχαίου ζ΄ 9).

Δ) Παραδείγματα ὑποταγῆς

α) Ὁ Ἰακώβ (1836-1689 π.Χ.)

Ὁ πατριάρχης Ἰακώβ (1706 π.Χ.) ὑποτάχθηκε στήν διαταγή τοῦ Ἰωσήφ καί ἔστειλε τόν Βενιαμίν στήν Αἴγυπτο μέ τούς ἀδελφούς του παρά τήν ἀντίρρηση καί τούς φόβους του.

«Εἶπε δὲ αὐτοῖς Ἰσραὴλ ὁ πατὴρ αὐτῶν· εἰ οὕτως ἐστί, τοῦτο ποιήσατε· λάβετε ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑμῶν καὶ καταγάγετε τῷ ἀνθρώπῳ δῶρα τῆς ρητίνης καὶ τοῦ μέλιτος, θυμίαμά τε καὶ στακτὴν καὶ τερέβινθον καὶ κάρυα. καὶ τὸ ἀργύριον δισσὸν λάβετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν· καὶ τὸ ἀργύριον τὸ ἀποστραφὲν ἐν τοῖς μαρσίπποις ὑμῶν ἀποστρέψατε μεθ᾽ ὑμῶν· μή ποτε ἀγνόημά ἐστι. καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν λάβετε καὶ ἀναστάντες κατάβητε πρὸς τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ Θεός μου δῴη ὑμῖν χάριν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀποστείλαι τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν ἕνα καὶ τὸν Βενιαμίν· ἐγὼ μὲν γὰρ καθάπερ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι» (Γενέσεως μγ΄ 10-13).

β) Ὁ Ἀαρών (1571-1452 π.Χ.)



Οἱ υἱοί τοῦ Ἀαρών Ναδάβ καί Ἀβιού τιμωρήθηκαν ἀπό τόν Θεό ἐπειδή δέν ὑπάκουσαν στήν ἐντολή Του καί ἐχρησιμοποίησαν στίς ἱερές τελετές γιά τήν θυσία τοῦ θυμιάματος κοινή φωτιά καί

ὄχι ἱερή ὅπως προβλεπόταν. Μπροστά στήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ πού ἐθανάτωσε τούς υἱούς του ὁ Ἀαρών ἔμεινε σιωπηλός.

«Καὶ εἶπε Μωυσῆς πρὸς Ἀαρών· τοῦτό ἐστιν, ὃ εἶπε Κύριος λέγων· ἐν τοῖς ἐγγίζουσί μοι ἁγιασθήσομαι καὶ ἐν πάσῃ τῇ συναγωγῇ δοξασθήσομαι. καὶ κατενύχθη Ἀαρών» (Λευιτικόν ι΄ 3).

γ) Οἱ Ἰσραηλίτες

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες βρέθηκαν σέ ἀπόγνωσι ἀπό τίς ἀπειλές τῶν ἐχθρῶν τους ἐστράφηκαν πρός τόν Κύριο καί τοῦ ἐζήτησαν νά τούς συμπεριφερθεῖ ὅπως ἀρέσει στό ἴδιο, ἀλλά νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τούς ἐχθρούς τους.

«Καὶ εἶπαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον· ἡμάρτομεν, ποίησον σὺ ἡμῖν κατὰ πᾶν τὸ ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, πλὴν ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ» (Κριτῶν ι΄ 15).

δ) Ὁ ἱερέας Ἠλί



Ὁ Θεός διαμηνύει στόν ἱερέα τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἠλί μέσῳ τοῦ Προφήτου Σαμουήλ τήν ἀπόφασή του νά τιμωρήσει τούς υἱούς του, ἐπειδή αὐτοί περιφρονοῦσαν τόν Θεό καί ὁ πατέρας τους δέν τούς νουθετοῦσε (1117 π.Χ).

«Καί ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος Θεοῦ πρός Ἠλί καί εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἀποκαλυφθείς ἀπεκαλύφθην πρός οἶκον τοῦ πατρός σου ὄντων αὐτῶν ἐν γῇ Αἰγύπτῳ δούλων τῷ οἴκῳ Φαραώ καί ἐξελεξάμην τόν οἶκον τοῦ πατρός σου ἐκ πάντων τῶν σκήπτρων Ἰσραήλ ἐμοί ἱερατεύειν καί ἀναβαίνειν ἐπί θυσιαστήριόν μου καί θυμιᾶν θυμίαμα καί αἴρειν ἐφούδ καί ἔδωκα τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός σου τά πάντα τοῦ πυρός υἱῶν Ἰσραήλ εἰς βρῶσιν· ἱνατί ἐπέβλεψας ἐπί τό θυμίαμά μου καί εἰς τήν θυσίαν μου ἀναιδεῖ ὀφθαλμῷ καί ἐδόξασας τούς υἱούς σου ὑπέρ ἐμέ ἐνευλογεῖσθαι ἀπαρχῆς πάσης θυσίας τοῦ Ἰσραήλ ἔμπροσθέν μου; διά τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ· εἶπα· ὁ οἶκός σου καί ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου διελεύσεται ἐνώπιον μου ἕως αἰῶνος· καί νῦν φησί Κύριος· μηδαμῶς ἐμοί, ὅτι ἀλλ᾽ ἤ τούς δοξάζοντάς με δοξάσω, καί ὁ ἐξουθενῶν με ἀτιμασθήσεται. ἰδού ἔρχονται ἡμέραι καί ἐξολοθρεύσω τό σπέρμα σου καί τό σπέρμα οἴκου πατρός σου, καί οὐκ ἔσται σοι πρεσβύτης ἐν οἴκῳ μου πάσας τάς ἡμέρας· καί ἄνδρα οὐκ ἐξολοθρεύσω σοι ἀπό τοῦ θυσιαστηρίου μου ἐκλείπειν τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καί καταρρεῖν τήν ψυχήν αὐτοῦ, καί πᾶς περισσεύων οἴκου σου πεσοῦνται ἐν ρομφαίᾳ ἀνδρῶν. καί τοῦτό σοι τό σημεῖον, ὅ ἥξει ἐπί τούς δύο υἱούς σου, Ὀφνί καί Φινεές · ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποθανοῦνται ἀμφότεροι. καί ἀναστήσω ἐμαυτῷ ἱερέα πιστόν, ὅς πάντα τά ἐν τῇ καρδίᾳ μου καί τά ἐν ψυχῇ μου ποιήσει· καί οἰκοδομήσω αὐτῷ οἶκον πιστόν, καί διελεύσεται ἀνώπιον χριστοῦ μου πάσας τάς ἡμέρας. καί ἔσται ὁ περισσεύ-

ων ἐν οἴκῳ σου ἥξει προσκυνεῖν αὐτῷ ὀβολοῦ ἀργυρίου λέγων· παράρριψόν με ἐπί μίαν τῶν ἱερατειῶν σου φαγεῖν ἄρτον» (Α΄ Βασιλειῶν β΄ 27-36).

«Καὶ ἀνήγγελκα αὐτῷ ὅτι ἐκδικῶ ἐγὼ τὸν οἶκον αὐτοῦ ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίαις υἱῶν αὐτοῦ, ὅτι κακολογοῦντες Θεὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐνουθέτει αὐτοὺς» (Α΄ Βασιλειῶν γ΄ 13).

«Καὶ ἔδραμεν ἀνήρ Ἰεμιναῖος ἐκ τῆς παρατάξεως καὶ ἦλθεν εἰς Σηλὼμ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ διερρωγότα, καὶ γῆ ἐπί τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. καὶ ἦλθε, καὶ ἰδοὺ Ἠλί ἐπί τοῦ δίφρου παρά τήν πύλη σκοπεύων τήν ὁδόν, ὅτι ἦν καρδία αὐτοῦ ἐξεστηκυῖα περί τῆς κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ· καί ὁ ἄνθρωπος εἰσῆλθεν εἰς τήν πόλιν ἀπαγγεῖλαι, καί ἀνεβόησεν ἡ πόλις. καί ἤκουσεν Ἠλί τήν φωνήν τῆς βοῆς καί εἶπε τίς ἡ φωνή τῆς βοῆς ταύτης; καί ὁ ἄνθρωπος σπεύσας εἰσῆλθε καί ἀπήγγειλε τῷ Ἠλί. καί Ἠλί υἱός ἐνενήκοντα ἐτῶν, καί οἱ ὀφθαλμοί αὐτοῦ ἐπανέστησαν καί οὐκ ἐπέβλεπε· καί εἶπεν Ἠλί τοῖς ἀνδράσι τοῖς περιεστηκόσιν αὐτῷ · τίς ἡ φωνή τοῦ ἤχου τούτου; καί ὁ ἀνήρ σπεύσας προσῆλθε πρός Ἠλί καί εἶπεν αὐτῷ· ἐγώ εἰμί ὁ ἥκων ἐκ τῆς παρεμβολῆς, κἀγώ πέφευγα ἐκ τῆς παρατάξεως σήμερον. καί εἶπεν Ἠλί· τί τό γεγονός ῥῆμα, τέκνον; καί ἀπεκρίθη τό παιδάριιον καί εἶπε· πέφευγεν ἀνήρ Ἰσραήλ ἐκ προσώπου ἀλλοφύλων, καί ἐγένετο πληγή μεγάλη ἐν τῷ λαῷ, καί ἀμφότεροι οἱ υἱοί σου τεθνήκασι, καί ἡ κιβωτός τοῦ Θεοῦ ἐλήφθη» (Α΄ Βασιλειῶν δ΄ 12-17).

ε) Ὁ Δαυίδ (1045-1015 π.Χ.)

Ὁ βασιλιάς Δαυΐδ ἀποδέχθηκε τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ καί ὑπετάχθη στό θέλημα τοῦ Κυρίου πού ἦταν νά πεθάνει τό πρῶτο παιδί πού ἀπέκτησε ἀπό τήν Βηρσαβεέ.

«Καὶ εἶπαν οἱ παῖδες αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· τί τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὃ ἐποίησας ἕνεκα τοῦ παιδαρίου; ἔτι ζῶντος ἐνήστευες καὶ ἔκλαιες καὶ ἠγρύπνεις, καὶ ἡνίκα ἀπέθανε τὸ παιδάριον, ἀνέστης καὶ ἔφαγες ἄρτον καὶ πέπωκας; καὶ εἶπε Δαυίδ· ἐν τῷ τὸ παιδάριον ἔτι ζῆν ἐνήστευσα καὶ ἔκλαυσα, ὅτι εἶπα· τίς οἶδεν εἰ ἐλεήσει με Κύριος καὶ ζήσεται τὸ παιδάριον; καὶ νῦν τέθνηκεν· ἱνατί τοῦτο ἐγὼ νηστεύω; μὴ δυνήσομαι ἐπιστρέψαι αὐτὸν ἔτι; ἐγὼ πορεύσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὸς οὐκ ἀναστρέψει πρός με» (Β΄ Βασιλειῶν ιβ΄ 21-23).

στ) Ὁ Ἰώβ

Ὁ ἐνάρετος Ἰώβ ὑποτάχθηκε σ᾽ ὅλες τίς βουλές τοῦ Θεοῦ μέ καρτερία καί χωρίς γογγυσμό. Γι᾽ αὐτό ἤλεγξε καί τήν γυναίκα του, πού τοῦ συνιστοῦσε νά διαμαρτυρηθεῖ κατά τοῦ Θεοῦ:

«Ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἵνα τί ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ τοῖς χείλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ» (Ἰώβ β΄ 10).

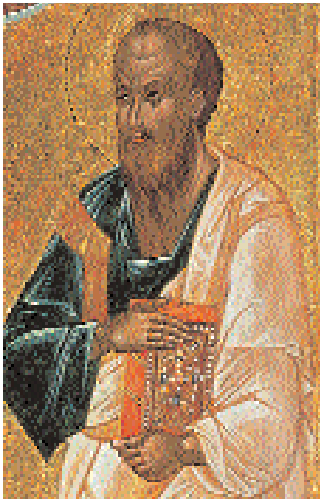


ζ) Ὁ Στέφανος

Μέ ἀνεξικακία καί ὁ ἀρχιδιάκονος καί πρωτομάρτυρας Στέφανος ὑποτάχθηκε στό μαρτύριο τοῦ λιθοβολισμοῦ του

«Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου» (Πράξεων ζ΄ 59).

η) Ὁ Παῦλος



Ὁ Παῦλος ἦταν ὑποτεταγμένος στό θέλημα τοῦ Κυρίου γι᾽ αὐτό στούς κοπτόμενους ἀδελφούς Χριστιανούς τῆς Καισάρειας εἶπε:

«Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς Ἰερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξεων κα΄ 13).

θ) Οἱ χριστιανοί τῆς Καισάρειας

Οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου στήν Καισάρεια ὑποτάχθηκαν στό θέλημα τοῦ Κυρίου γιά τόν Παῦλο .

«Μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ ἡσυχάσαμεν εἰπόντες· Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γινέσθω» (Πράξεων κα΄ 14).

ι) Ὁ Πέτρος



Ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων Πέτρος προτρέπει τούς χριστιανούς νά μείνουν σταθεροί στήν πίστη τους ἐνῶ καί ὁ ἴδιος ὑποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Κυρίου νά πεθάνει.

«Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι» (Β΄ Πέτρου α΄ 14).

Ε) Ὁ Χριστός ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ὑποταγῆς

Τήν ὑπακοή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ διαπιστώνουμε:

1) Στούς λόγους Του:

α) *«Καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν*

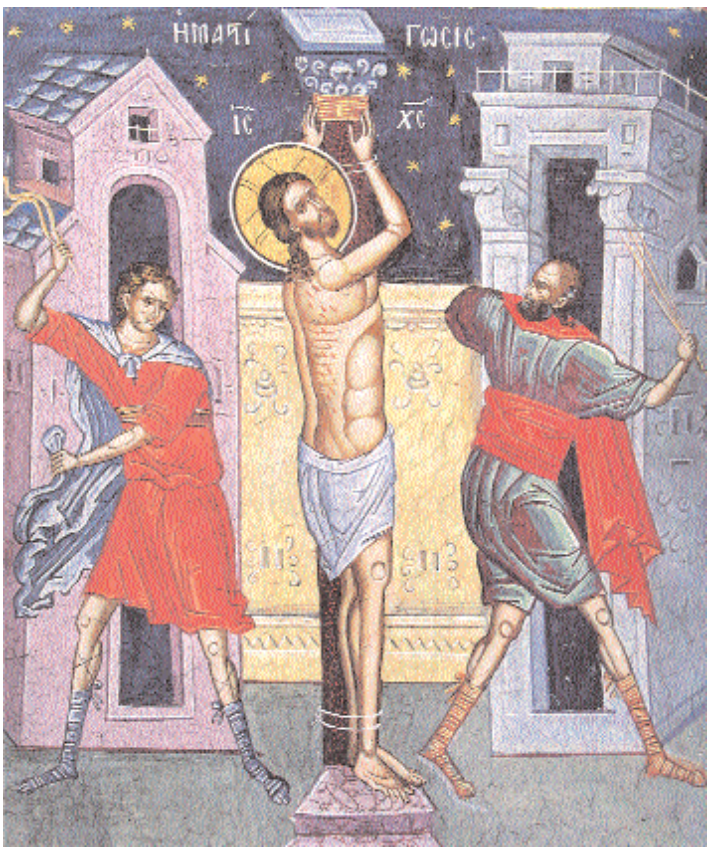


ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ! γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο λέγων· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι. καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών» (Ματθαίου κστ΄ 39-44).

β) *«Νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται, καὶ τί εἴπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην»* (Ἰωάννου ιβ΄ 27).

2) Στήν παρατήρηση Του πρός τόν ἀπόστολο Πέτρο:

«Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;» (Ἰωάννου ιη΄ 11).



«Ὑποτάγητε τῷ Θεῷ» (Ἰακώβου δ΄ 7)

